

λευταίες της στιγμές.
Την άλλη μέρα ορισμένες καλοφουλάδες (το «α» με «ω») και ορισμένα θλιβερά απομεινάρια της πολιτικής μας ζωής έγραψαν (και είπαν) ότι το ατύχημα οφείλεται στην «κομματικοποίηση» του Οπλου.
Ξέρεις τι χρειάζονται όλα αυτά τα μορμολύκεια Αλέξανδρε;

Η ιστορία ενός γλάρου στο Αιγαίο

Ήταν ακόμα νύχτα όταν άνοιξε τα μάτια. Για λίγα δευτερόλεπτα έμεινε ακίνητος ακούγοντας την αναπνοή της καλής του που κοιμόταν δίπλα του. «Καλά θα ήταν να μπορούσα να κοιμηθώ μια μέρα μέχρι τις 8» σκέφθηκε και χαμογέλασε αχνά ξέροντας ότι, όσο πετούσε για την Πολεμική Αεροπορία, αυτή η μέρα δεν θα ερχόταν ποτέ. Σηκώθηκε σιγανά, πλύθηκε, ξυρίστηκε κι' ήπια ένα καφέ για «ν' ανοίξουν τα μάτια» του. Άνοιξε σιγά την πόρτα, βγήκε στο κατώφλι κι' έστρεψε το βλέμμα προς τον ουρανό προσπαθώντας να μαντέψει τι καιρό θα κάνει στο Αιγαίο. Στο δρόμο προς τη μονάδα σκεφτόταν την σημερινή αποστολή.

Dissimilar. Τέσσερα Μιράζ 2.000 και τέσσερα F 16 που το ένα θα πετούσε αυτός. Δύσκολη κι' επικίνδυνη άσκηση, αλλά απαραίτητη έτσι που έχουν γίνει τα πράγματα. Ποιός θα πετούσε τα Μιράζ; Φίλοι και συμμαθητές από τη Σχολή. Προσπάθησε να μαντέψει, αλλά μετά σκέφθηκε ότι δεν έχει σημασία. Όλοι στο ίδιο, δύσκολο παιχνίδι ήταν. Ένα παιχνίδι για πραγματικούς άντρες (και γυναίκες όταν έλθει η ώρα) κι' όχι για κωλόπαιδα με «ψυχολογικά» προβλήματα.

Ο ήλιος ανέτειλε από το διπλανό βουνό όταν έφτασε στη Μοίρα. Καλημέρησε διοικητή και συναδέλφους, φόρεσε την αντι-G και, μ' ένα δεύτερο φλυτζάνι καφέ στο χέρι, πήγε στο μπρίφινγκ.

Άκουσε σιωπηλά την ενημέρωση, πείραξε τους φίλους που θα πετούσαν μαζί και μπήκε στο αυτοκίνητο που θα τον μετέφερε στο αεροπλάνο του.

Τον περίμενε στο υπόστεγο, μαζί με τους υπολόγους και τους μηχανικούς που το είχαν ετοιμάσει από νωρίς. Ανέβηκε στο κόκπιτ, δέθηκε, φόρεσε κράνος και γάντια, έβαλε εμπρός τον κινητήρα και ζήτησε άδεια για τροχοδρόμηση.

Το F-16 κύλησε προς το διάδρομο και πήρε γραμμή δίπλα σ' ένα άλλο. Σήκωσε το χέρι και χαιρέτησε το φίλο του στο κόκπιτ κι' εκείνος ανταπέδωσε.

«Ελεύθεροι για απογειώση» είπε ο πύργος κι' ο Τζόνναθαν Λίβινγκστον Σίγκαλ (κατά κόσμο Αλέξανδρος Μπρίντακ, παντρεμένος χωρίς παιδιά) έσπρωξε τη μανέτα εμπρός κι' άφησε τα φρένα. Το F-16 επιτάχυνε σαν κοσμική μηχανή κι' όταν άναψε ο μετακαυστήρας, εκτοξεύτηκε προς τα εμπρός.

Σε λιγότερο από 2 λεπτά βρισκόταν στις 30.000 πόδια με κατεύθυνση προς το πεδίο άσκησης βόρεια της Σκύρου και ανατολικά της Αλονήσου, πάνω από το ελληνικό Αιγαίο, σ' ένα σημείο που τόβλεπαν καλά οι σφετεριστές του.

Δεν πέρασαν παρά λίγα λεπτά κι' ο ουράνιος θόλος «γέμισε» από αεροπλάνα της Πολεμικής Αεροπορίας. Τέσσερα Μιράζ από την Τανάγρα και τέσσερα F-16 από την Αγχιάλο.

Ο στόχος; Η ρεαλιστική εκπαίδευση στην αερομαχία ανάμεσα σε μαχητικά διαφορετικών τύπων. Η αιτία; Οι Τούρκοι έχουν F-16, οι Έλληνες Μιράζ και F-16. Υπάρχει άραγε καλύτερος τρόπος να εκπαιδεύσεις τους χειριστές σου; Όχι, εκτός κι' αν είσαι κανένα απ' αυτά τα κομματικά σαράβαλα που έχουν γνώμη (και γνώση) για όλα.

Με τους σφυγμούς στο 150, την πίεση στο 20 και τον ιδρώτα να τρέχει ποτάμι, ο Αλέξανδρος (και οι άλλοι γενναίοι) προχώρησαν στην εμπλοκή. Για 20 λεπτά ο χώρος πάνω από τη Σκύρο και την Αλονήσο αντηχούσε. Στρατηγό Μακρυγιάννη κάνοντας τους «τουρίστες» και τους βολεμένους να «δυσανασχετούν» με το θόρυβο.

Κάποια στιγμή, στη διάρκεια ενός δύσκολου ελιγμού που αποκαλείται «Snap Shot Shooting» η μύτη του F-16 του Αλέξανδρου ακούμπησε το κάθετο σταθερό του Μιράζ του υποσημηναγού Μπράτζιου. Ο τελευταίος πρόλαβε να εκπιναχθεί. Το αεροπλάνο του Αλέξανδρου έπεσε στη θάλασσα συμπαρασύροντάς τον στο θάνατο.

Η ζωή του Τζόνναθαν Λίβινγκστον Σίγκαλ έσβησε στο Απέραντο Γαλάζιο του Αιγαίου. Ο Αλέξανδρος έδωσε τη ζωή του για την πατρίδα του. Γι' αυτή την ξεχασμένη, προδομένη και εξευτελισμένη από τα απανταχού βουτυρόπαιδα και κωλόπαιδα πατρίδα που περνάει τις τε-

λύκεια Αλέξανδρε;

Να τα βάλεις στο πίσω κάθισμα μιας δασκάλας, να τους τραβήξεις ένα οχτάρι και πέντε-έξι εφτάρια, να τους φύγει η ψυχή, να παρακαλάνε την καρδιά τους να δουλέψει, να νοιώσουν το μαχαίρι να μπαίνει στη σπονδυλική τους στήλη για να καταλάβουν ότι η «κομματικοποίηση» (αν υπάρχει) σταματάει τη στιγμή που κλείνει η καλύπτρα και είσαι μόνος με το θεό.

Τί τα λέω όμως Αλέξανδρε; Κι' εσύ κι' εγώ ξέρουμε ότι, όλες αυτές οι ομιλούσες κεφαλές δεν θα καταλάβουν τίποτα όπως τίποτα δεν κατάλαβαν ποτέ.

Καλό σου ταξίδι..._K.K.